

РЕШЕНИЕ

№ 201

гр. София, 27.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Кристина Гюрова

при участието на секретаря Елка Ант. Григорова
в присъствието на прокурора Сашо Димитров Тотев (СГП-София)
като разгледа докладваното от Кристина Гюрова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20211100602038 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 08.03.2021 г., постановена по НОХД № 782/2021 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 94 състав, подсъдимият И.Л.Я. е признат за виновен в това, че на 08.09.2019 г. за времето от около 11:00 ч. до около 12:00 ч. в гр. София, ул. „****“, като непълнолетен, но в състояние да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, в съучастие като извършител с неустановено по делото лице /съизвършител/, отнел чужди движими вещи /собственост на М.Д.Г./ - 1 бр. метален капак на шахта, на стойност 25,00 лв., 20 бр. електрически удължители, с единична стойност 6,00 лв., на обща стойност 120,00 лв., 1 бр. ножица за арматура, на стойност 15,00 лв., 5 бр. алуминиеви тигана на единична стойност 4,80 лв., на обща стойност 24,00 лв., сноп медни нагреватели с тегло 3,5 кг., на стойност 24,50 лв., 3 бр. касови апарати с принтери марка „Датекс“, с единична стойност 17,00 лв., на обща стойност 51,00 лв., или всички вещи на обща стойност 259,50 лева, от владението на М.Д.Г., без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои - престъпление по чл. 194, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 НК, поради което и на основание чл. 194 ал. 1 вр. чл. 20 ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 63 ал. 1 т. 3 вр. чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54 НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от

четири месеца, чието изпълнение, на основание чл. 69, ал. 1 вр. чл. 66, ал. 1 НК, е било отложено за срок от три години.

С присъдата, съдът, на основание чл. 25 вр. чл. 23 НК, е определил едно общо най-тежко наказание измежду наложените на подсъдимия И.Л.Я. по НОХД № 124/2019 г. по описа на РС - гр. Кубрат, НОХД № 400/2019 г. по описа на Районен съд - Разград и НОХД № 782/2021 г. по описа на СРС, НО, 94 състав, а именно „лишаване от свобода“ за срок от четири месеца. На основание чл. 25 ал. 4 НК, изпълнението на така определеното общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ от четири месеца, е било отложено за срок от три години.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК, в тежест на подсъдимия са възложени направените в хода на досъдебното производство, в размер на 651,32 лв.

Със същата присъда съдът се е произнесъл и по въпроса за веществените доказателства по делото, като вещественото доказателство – 1 брой плик за мокри кърпички с надпис “W5”, иззет с протокол за оглед от 08.09.2019 г., и запечатан с картон серия А 0398213, запечатан със СП № 304 НЕКД – СДВР, е разпоредено да се върне на М.Д.Г..

Срещу присъдата, в законоустановения срок по чл. 319, ал. 1 НПК, е постъпила въззивна жалба, с вх. № 21017403 от 17.03.2021 г., от адв. П.Д., служебен защитник на подсъдимия И.Л.Я., в която се излагат доводи за неправилност на атакувания акт. Поддържа се, че наложеното на подсъдимия наказание е явно несправедливо. В тази насока се твърди, че производството пред първоинстанционния съд е протекло по реда на гл. 27 от НПК, съобразно чл. 371, т. 2 НПК, като подсъдимият е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, процесуалното му поведение е способствало за бързото приключване на делото, и същият е изразил съжаление за извършеното от него. Акцентираща се и върху младата възраст на подсъдимия. Моли се присъдата да бъде изменена, като срокът на наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ от четири месеца, бъде намален на два месеца, и същото да бъде отложено с изпитателен срок от три години.

В закрито заседание на 02.07.2021 г. въззивният съд, по реда на чл. 327 НПК, е преценил, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага провеждането на съдебно следствие във въззивната инстанция.

Пред въззивния съд защитникът на подсъдимия - адв. П.Д. поддържа депозираната въззивна жалба. Застъпва становището, че наложеното на подсъдимия наказание е явно несправедливо, тъй като е определено в завишен размер. Иска се присъдата на първоинстанционния съд да бъде изменена, като бъде намален срокът на

наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ на два месеца, което да бъде отложено с изпитателен срок от три години.

Представителят на Софийска градска прокуратура оспорва въззивната жалба, като излага съображения, че присъдата е правилна и законосъобразна. Изразява несъгласие с доводите на защитата за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание. В тази връзка се сочи, че първостепенният съд е отчел както младата възраст на подсъдимото лице, така и обстоятелството, че спрямо него са налагани многократно възпитателни мерки, а също и факта, че въпреки младата си възраст, подсъдимият Я. е осъждан. С оглед изложеното се моли обжалваната присъда да бъде потвърдена.

Подсъдимият И.Л.Я. в лична защита излага, че съжелява за стореното и моли да му бъде намалено наказанието.

В последната си дума подсъдимият И.Л.Я.иска от съда да смекчи наложената му присъда.

Въззивният съдебен състав, след оценка на събрания от първостепенния съд доказателствен материал и след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в съответствие с чл. 314 НПК, провери изцяло правилността на атакуваната присъда и прецени, че тя е правилна и не са налице основания за нейната отмяна или изменение.

Първоинстанционното производство е проведено по реда на глава двадесет и седма от НПК. С оглед заявлението на подсъдимия Я. по реда на чл. 371, т. 2 НПК и становището на неговия защитник с искане да се приложи посочената по-горе диференцирана процедура, първоинстанционният съд е провел съкратено съдебно следствие. Предвид естеството на процедурата в нейната разновидност в случай на самопризнание по чл. 371, т. 2 НПК и съгласно указанията, дадени в ТР № 1 от 06.04.2009 г. на ОСНЖ на ВКС, въззивният съд следва да провери дали са били налице основанията за провеждане на съкратено съдебно следствие и на следващо място дали действително самопризнанието на подсъдимия Я. е подкрепено от събраните в хода на досъдебното производство доказателства. Това е така, тъй като районният съд се произнася по този въпрос с определението по чл. 372, ал. 4 НПК, което обаче не подлежи на съдебен контрол отделно от присъдата. Ето защо правната оценка на фактите и предпоставките за индивидуализацията на наказанието се решават от въззивния съд едва ако констатира законосъобразно решаване на въпросите, по които съдът се е произнесъл с това определение.

В случая от протокол, удостоверяващ проведеното пред първата инстанция

съдебно заседание на 08.03.2021 г., се установява, че са били спазени законовите изисквания за провеждане на съкратено съдебно следствие по чл. 371, т. 2 НПК. На подсъдимия са били разяснени правата му по чл. 371 НПК, както и последиците от направеното самопризнание, като в производството е участвал и защитник. След разясняване на правата на подсъдимия същият е признал всички факти, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт и се е съгласил да не се събират доказателства за същите. Районният съд е приел, че самопризнанието на подсъдимия се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства и с протоколно определение по реда на чл. 372, ал. 4 от НПК е обявил, че няма да събира доказателства за признатите факти, които са изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като ще ползва самопризнанието на подсъдимия при постановяване на своя съдебен акт.

Съобразявайки разпоредбата на чл. 372, ал. 4 от НПК, съдът е приел за установени обстоятелствата, изложени в обвинителния акт и правилно в мотивите към присъдата е ограничил констатациите си в рамките на фактите, които са обхванати от самопризнанието по чл. 371, т. 2 НПК.

При извършването на пълна служебна проверка въззивният съд намери, че предходната инстанция е провела законосъобразно и правилно процедурата, предвидена в НПК, като не са допуснати нарушения на процесуални правила, свързани с провеждането на диференцирана процедура по гл. 27 НПК, при условията на чл. 371, т. 2 НПК. Първоинстанционната присъда е постановена при напълно изяснена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото гласни и писмени доказателства, доказателствени средства и способности за приобщаването им, обсъдени, предвид изискванията на гл. 27 НПК, в мотивите към съдебния акт на СРС. Въззивният съдебен състав приема за установени фактите, изложени в мотивите на обжалваната присъда, а именно:

Подсъдимият И.Л.Я. е роден на 20.02.2003 г. в гр. Сандански, българин, български гражданин, осъждан, неженен, с начално образование, безработен, живущ в гр. София, ж.к. „*****“, ЕГН *****.

Подсъдимият И.Л.Я. е с произход от многодетно, социално слабо семейство. Преди навършване на пълнолетие спрямо подсъдимия И.Я. били налагани множество възпитателни мерки по чл. 13 ЗБППМН, сред които и такива по чл. 13 ал. 1 т. 4 ЗБППМН - поставяне под възпитателен надзор на родител, по чл. 13 ал. 1 т. 5 ЗБППМН - поставяне под възпитателен надзор на обществен възпитател, по чл. 13 ал. 1 т. 12 ЗБППМН - предупреждение за настаняване във ВУИ, както и по чл. 13 ал. 1 т. 13 ЗБППМН - настаняване във ВУИ.

Към 08.09.2019 г. подсъдимият И.Л.Я. бил осъждан по НОХД № 99/2019 г. по описа на РС - Кубрат, като с присъда № 20/04.06.2019 г., в сила от 20.06.2019 г., за престъпление по чл. 195 ал. 4 вр. ал. 1 т. 2 вр. чл. 194 ал. 1 вр. чл. 20 ал. 2 вр. чл. 26 ал. 1 вр. чл. 63 ал. 1 т. 4, т. 5 и т. 6 НК, му било наложено наказание „обществено порицание“.

Свидетелят М.Д.Г. стопанисвал дворно място с ограда, находящо се в гр. София, на ул. „****“, в което имало полуоткрита постройка, обособена като складово помещение. На 08.09.2019 г., около 11:00 ч. подсъдимият И.Л.Я. заедно с неустановено по делото лице се намирали в близост до собствения на свидетеля М.Г. имот на горепосочения адрес.

Подсъдимият И.Я. и неустановеното по делото лице забелязали частния имот и взели решение да си набавят противозаконно имотна облага, като отнемат вещи от там, с които впоследствие да се разпоредят в своя полза.

В изпълнение на така взетото решение, на 08.09.2019 г., за времето от около 11:00 ч. до около 12:00 ч., подсъдимият И.Я., заедно с неустановеното по делото лице, прескочили оградата и влезли в имота на адрес гр. София, ул. „****“. Оттам подсъдимият Я. и неустановеното лице взели следните вещи: 1 бр. метален капак на шахта, на стойност 25,00 лв., както и 20 бр. електрически удължители, с единична стойност 6,00 лв., на обща стойност 120, 00лв., 1 бр. ножица за арматура, на стойност 15, 00 лв., 5 бр. алуминиеви тигана на единична стойност 4, 80 лв., на обща стойност 24,00 лв., сноп медни нагреватели с тегло 3,5 кг., на стойност 24,50лв., 3 бр. касови апарати с принтери марка „Датекс“, с единична стойност 17,00 лв., на обща стойност 51,00 лв., или всички вещи на обща стойност 259,50 лева. Всички взети от подсъдимия и неустановеното по делото лице вещи били собственост на свидетеля М.Г.. След като взели горепосочените вещи подсъдимият Я. и неустановеното лице напуснали имота в неизвестна посока.

По-късно същия ден подсъдимият И.Я. продал част от отнетите вещи на свидетеля Тодор Иванов М., който работел в пункт за вторични суровини, находящ се в гр. София, ул. „****“. За продажбата бил съставен договор за покупко-продажба на битови отпадъци от черни и цветни метали.

Назначената за нуждите на досъдебното производство комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза на подсъдимия Я. установява, че подсъдимият Я. не боледува от психично заболяване и не се води на отчет в психиатрично заведение. Вещите лица са посочили, че подсъдимият е без образование и с примитивна конструкция на личност и интелект, но няма интелектуален дефицит, който да е пречка за правилна фактическа ориентация и адекватно на нея отреагиране,

като при подсъдимия Я. няма наличие на психичен недостатък. Според експертното становище, по време на инкриминираното деяние, подсъдимият Я. е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, като при извършване на процесното деяние, подсъдимият Я. не е действал в състояние на лекомислие и увлечение.

Назначената в хода на досъдебното производство съдебно-оценителна експертиза установява, че общата пазарна стойност на инкриминираните вещи към датата на извършване на деянието, е 259,50 лв.

От назначената в досъдебното производство видеотехническа експертиза става ясно, че във видео файл „ch08_20190908112200“ на предоставения 1 бр. диск с марка „ЕМТЕС“ 4,7 GB DVD-R е заснето лицето от предоставения сравнителен материал, посочено като И.Л.Я..

Изготвената в досъдебното производство дактилоскопна експертиза установява, че дактилоскопната следа, иззета от рамка от винкел на ламаринена врата на двора, при извършения на 08.09.2019 г. оглед, е оставена от безименния пръст на лявата ръка на подсъдимия Я..

Описаната по-горе фактическа обстановка правилно е била установена от първоинстанционния съд въз основа на направеното от И.Л.Я. по реда на чл. 371, т. 2 НПК самопризнание, намиращо подкрепа в събраните в хода на досъдебното производство доказателства: показанията на свидетелите М.Г., Т.М., З. Я.а и Л. Я., заключенията на комплексна съдебно-психиатрична и психологична, съдебно-оценителна, видео-техническа и дактилоскопна експертизи, както и от писмените доказателства и доказателствени средства, приети по делото: протокол за оглед на местопроизшествие, протокол за доброволно предаване, договор за покупко-продажба на битови отпадъци от черни и цветни метали, експертни справки, справка - характеристика по отношение на подсъдимия, справка от УИС на ПРБ, и справка за съдимост.

С оглед характера на диференцираната процедура, по която е протекло производството пред първата инстанция, възприетата от двете инстанции по същество фактическа обстановка, съобразявайки дадените в т. 8 от Тълкувателно решение № 1 от 2009 г. по т. д. № 1/2008 г. на ОСНК на ВКС разрешения, кореспондира изцяло със залегналите фактически констатации в обвинителния акт. Обстоятелствата по делото, описани от прокурора, се установяват по един категоричен и непротиворечив начин от доказателствата и доказателствените средства по делото, които са валидно събрани. Въззивният съд след собствена преценка на доказателствения материал намира, че не

са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на досъдебното производство, които да опорочат действията по разследването, реализирани в предходната фаза и в резултат на които е събран доказателственият материал, залегал в основата на осъдителната присъда.

Въззивната съдебна инстанция споделя извода на районния съд, че доказателствата по делото изцяло подкрепят изложените обстоятелствени изводи, в каквато насока СРС е направил съответен на арг. от чл. 305, ал. 3, изр. 2 вр. чл. 373, ал. 3 НПК доказателствен анализ.

В конкретния случай, изградената фактическа картина правилно е прието от СРС, че се подкрепя от направеното от подсъдимия самопризнание, както и от показанията на разпитаните по делото свидетели, от чието съдържание се установява времето и мястото на извършване на престъплението, както и съществени за съставомерността му факти като начина на отнемане на вещите, видът и стойността им.

Всички доказателствени източници, събрани и проверени в хода на делото, установяват по безпротиворечив начин фактическата обстановка, така както е възприета от първоинстанционния съд. При установяване на решаващите факти, свързани с въпроса извършено ли е инкриминираното деяние от подсъдимия Я., контролираният съд е анализирал подробно доказателствената съвкупност, в която с решаващо значение са данните от показанията на пострадалия М.Г., както и тези на свидетеля М., протокола за оглед на местопроизшествие от 08.09.2019 г., договора за покупко - продажба на битови отпадъци от черни и цветни метали от 08.09.2019 г., и заключенията на изготвените по делото експертизи.

На изготвените експертизи съдът даде вяра, като прецени, че са обективно и компетентно изготвени и имат отношение към предмета на доказване по делото.

Писмените доказателства кореспондират с показанията на разпитаните свидетели и са относими към главния факт на доказване в производството.

Фактически констатации за съдимостта на подсъдимия, съдът изведе от приложената по делото справка за съдимост.

Останалите доказателства не съдържат значими противоречия помежду си, поради което не е необходимо да бъдат обсъждани поотделно по аргумент за противното от чл. 305, ал. 3 НПК.

С оглед изложените съображения настоящата съдебна инстанция намира, че след

като събраните по делото доказателствени материали са обсъдени съгласно изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК, като не е допуснато превратното им тълкуване, вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е правилно формирано и не се налага да бъде променяно или замествано.

В обобщение, събраната и анализирана по-горе доказателствена съвкупност в своята цялост е категорична и абсолютно непротиворечива, поради което законосъобразен и обоснован се явява изводът на районния съд, че същата подкрепя направеното самопризнание от подсъдимия Я. по реда на чл. 371, т. 2 НПК.

При така установената фактическа обстановка и след прецизен анализ на доказателствената съвкупност, въззивната инстанция намира от правна страна, че заключението на районния съд, че подсъдимият И.Я. е извършил престъпление по чл. 194, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 НК, е обосновано и законово издържано. Правните изводи на съда са съобразени с доказателствата по делото, установената фактическа обстановка и със закона.

В съответствие с материалния закон, СРС правилно е изяснил от обективна страна, че подсъдимият И.Я. на 08.09.2019 г. за времето от около 11:00 ч. до около 12:00 ч. в гр. София, ул. „****” № 6, като непълнолетен, но в състояние да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, в съучастие като извършител с неустановено по делото лице /съизвършител/, отнел чужди движими вещи /собственост на М.Д.Г./ - 1бр. метален капак на шахта, на стойност 25,00лв., 20бр. електрически удължители, с единична стойност 6,00 лв., на обща стойност 120,00лв., 1 бр. ножица за арматура, на стойност 15,00 лв., 5 бр. алуминиеви тигана на единична стойност 4,80лв., на обща стойност 24,00 лв., сноп медни нагреватели с тегло 3,5 кг., на стойност 24, 50 лв., 3 бр. касови апарати с принтери марка „Датекс”, с единична стойност 17,00 лв., на обща стойност 51,00 лв., или всички вещи на обща стойност 259,50 лева от владението на М.Д.Г., без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои.

Непосредствен обект на престъплението „кражба“ са обществените отношения, които осигуряват нормалните условия за упражняване правото на собственост или правото на владение или държане върху движими вещи.

Изпълнителното деяние при това престъпно посегателство се изразява в прекъсване на установената до този момент от досегашния владелец фактическата власт върху инкриминираните вещи и наред с това установяване от страна на дееца на своя такава върху предмета на престъплението. В конкретния случай отнемайки вещите от свидетеля Г. без негово съгласие, подсъдимият Я. е прекъснал упражняваната от владелеца фактическа власт върху тях и е установил своя върху

предмета на престъпното посегателство. По делото се съдържат данни, че в престъпното отнемане на чуждите движими вещи, на инкриминираните дата и място наред с подсъдимия Я., като съизвършител, е участвало при условията на съучастие, също като съизвършител, и друго неустановено по делото лице. Предвид това и доколкото подсъдимият Я. е участвал както в прекъсването на фактическата власт върху вещите от досегашния им владеец, така и в установяването на своя такава върху тях, дейността му следва да се квалифицира като извършителство по см. на чл. 20, ал. 2 НК, тъй като подсъдимият е участвал в самото осъществяването на изпълнителното деяние на престъплението „кражба“.

Инкриминираните и подробно описани по-горе вещи са годин предмет на престъплението „кражба“, доколкото същите имат конкретна пазарна стойност, надлежно установена чрез съдебно-оценителната експертиза. Съгласно експертното заключение общата им стойност възлиза на 259,50 лв. Безспорно, предмет на престъплението, са чужди за дееца движими вещи, за отнемането на които подсъдимият Я. не е получил съгласие или разрешение от техния собственик – свидетеля М.Г..

Кражбата е типично резултатно престъпление, което се счита довършено, когато деецът прекъсне досегашното владение върху вещта и установи свое владение, без да е необходимо да е установено дълготрайно владение, нито деецът да е успял да укрие вещта, да се разпорежи със същата, като със своя или да е обезпечил някаква полза от отнемането ѝ. В настоящия случай като е отнел противозаконно, без съгласието или разрешението чуждите движими вещи от владението на свидетеля М.Г., подсъдимият Я. е прекъснал упражняваната от владелеца върху вещите фактическа власт и е установил своя такава върху предмета на престъплението.

От субективна страна деянието е осъществено от подсъдимия Я. виновно, с форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, пр. 1 НК. В конкретния случай подсъдимият е съзнавал, че вещите, предмет на престъпното посегателство са чужди, че отнемането им се осъществява без съгласието на техния собственик или владеец, че с действията си лишава от фактическа власт върху вещите досегашния им владеец – свидетеля М.Г., както и че ще установи своя фактическа власт върху тях. Деецът е предвиждал настъпването на общественноопасните последици от деянието си и е искал настъпването тъкмо на тези последици – да установи трайна фактическа власт върху вещите, предмет на престъплението. Налице е и специфичното за този вид престъпни посегателства намерение – за противозаконно присвояване на предмета на престъплението. То също е намерило своя обективен израз в действията на подсъдимия, който е искал след деянието да се разпорежда с предмета в свой интерес.

Настоящата инстанция се съгласява с изводите на СРС, че процесното деяние не е извършено от подсъдимия Я. поради увлечение или лекомислие. За да бъде приложен чл. 61 НК, е необходимо да бъде установено, че деянието е извършено от непълнолетен поради увлечение или лекомислие, което не представлява голяма обществена опасност, ако спрямо него успешно може да се приложи възпитателна мярка по ЗБППМН. Бесспорно подсъдимият Я. е бил непълнолетен към момента на извършване на инкриминираното деяние, но следва да се посочи, че от назначената комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза на подсъдимия, е видно, че по време на инкриминираното деяние, подсъдимият Я. е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, като при извършване на процесното деяние, подсъдимият Я. не е действал в състояние на лекомислие и увлечение. Освен това следва да се отбележи и, че налаганите множество спрямо подсъдимия Я. възпитателни мерки, включително и най-тежката такава - „настаняване във ВУИ“, не са постигнали ефекта си за поправяне и превъзпитаване на дееца.

С оглед гореизложеното, правилни са формираните правни изводи на районния съд, че подсъдимият И.Я. е извършил престъпление по чл. 194, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 НК, по което именно следва да бъде признат за виновен.

На следващо място въззивният съд провери индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимия и наложеното му наказание по вид и размер. По отношение на наложеното от първоинстанционния съд наказание и във връзка с възраженията, обективирани във въззивната жалба, настоящият съдебен състав намира следното:

За престъплението по чл. 194, ал. 1 НК законът предвижда наказание „лишаване от свобода“ до осем години.

Доколкото подсъдимият Я. е бил непълнолетен към момента на извършване на деянието, то първият съд правилно и законосъобразно е подходил към прилагане на особените правила за непълнолетните и по-конкретно - разпоредбите, касаещи извършване на редукцията. Така предвиденото за престъплението по чл. 194, ал. 1 НК наказание определя извършване на редукцията по отношение на непълнолетен подсъдим в хипотезата на чл. 63, ал. 1, т. 3 НК, като се отчита ограничението по чл. 62 НК, и след редукцията замененото наказание, в рамките на което следва да се определи наказанието на подсъдимия за извършеното престъпление по чл. 194, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 НК, е „лишаване от свобода“ до три години, както правилно е приел и СРС.

При индивидуализация на наказателната отговорност на подсъдимия, като смекчаващо отговорността обстоятелство, районният съд законосъобразно е преценил

изразеното съжаление за стореното. Правилно са отчетени и отегчаващите отговорността обстоятелства, а именно обремененото съдебно минало на подсъдимия, лошите характеристични данни за подсъдимия, произтичащи от факта на множеството налагани спрямо него възпитателни мерки, включително и най-тежката такава - „настаняване във ВУИ“, наличието на висящи срещу него наказателни производства, както и обстоятелството, че деянието е извършено в съучастие при условията на чл. 20, ал. 2 НК. Въззивният съд, подобно на първия, намира за неоснователен доводът на защитата, че при индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимия Я. като смекчаващо отговорността обстоятелство следва да бъде взета предвид младата възраст на дееца. Правилно като смекчаващо вината обстоятелство не е отчетена от първостепенния съд младата възраст на подсъдимия Я., защото фактът на неговото непълнолетие е съобразен при предвидената по силата на закона редукция на наказанието. Въззивната инстанция споделя изводите на районния съд, че направеното от подсъдимия признание на фактите също не следва да се цени като смекчаващо отговорността обстоятелство, доколкото извършеното самопризнание е необходимо, за да бъде проведена диференцираната процедура по гл. 27 НПК, следователно то не може допълнително да се отчита като смекчаващо отговорността обстоятелство. Верен е изводът на районния съд, че по отношение на извършеното деяние не са налице предпоставките на чл. 55 НК относно наличие на многобройни смекчаващи или изключителни обстоятелства за неговата вина, които да наложат преценката, че предвиденото в закона минимално наказание е несъразмерно тежко относно извършеното, поради което правилно е индивидуализирал наказанието при условията на чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54, ал. 1 НК. Предвид горното и като анализира изложените обстоятелства с оглед относителната тежест на всяко едно и в тяхната съвкупност, съдът прие, че наказанието на подсъдимия Я. следва да бъде определено при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства. Ето защо доводите на защитата за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия Я. наказание за извършеното от него престъпление, са неоснователни и в този смисъл законосъобразно и предвид смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства районният съд е наложил на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца. Определеният от СРС размер на наказанието изцяло съответства на целите, визирани в нормата на чл. 36 НК, като с наложеното наказание в пълна степен ще се въздейства поправително, превъзпитателно и предупредително върху подсъдимия и наред с това ще се въздейства възпитателно и предупредително и спрямо останалите членове на обществото. В същото време, ще се даде възможност на подсъдимия да се поправи и превъзпита, без да бъде демотивиран от едно ненужно тежко наказание. Наложеното от районния съд наказание е справедливо, като настоящият съдебен състав намира, че последното ще съдейства за постигане целите както на генералната, така и на специалната превенция, без същевременно прекомерно да се засягат правата на

подсъдимия.

Доколкото производството по делото е разгледано по реда на Глава 27 НПК, съобразно чл. 371, т. 2 НПК, тъй като подсъдимият Я. е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и се е съгласил да не се събират доказателства за тези факти, и първоинстанционният съд е провел съкратено съдебно следствие в съответствие в законоустановените изисквания в разпоредбата на чл. 372, ал. 4 НПК, то законова последица от тази процедура е приложението на чл. 373, ал. 2 НПК вр. чл. 58а НК. Ето защо в съответствие с разпоредбата на чл. 58а, ал. 1 НК правилно е намален с 1/3 размерът на определеното по правилата на чл. 54 НК наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца по отношение на подсъдимия, като по този начин наказанието, което Я. следва да изтърпи, е в размер на четири месеца „лишаване от свобода“.

Въззивният съд подобно на първоинстанционния съд, че приложението на чл. 69, ал. 1 вр. чл. 66, ал. 1 НК в необходимата степен би осъществило адекватното и достатъчно интензивно репресивно и възпитателно-поправително действие върху подсъдимия и не се налага откъсването му от нормалната му социална и семейна среда. В този смисъл законосъобразно районният съд е отложил изпълнението на наказанието за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

Правилна е и преценката на контролирания съд, че са налице основанията на чл. 23 вр. чл. 25 НК да бъде извършено групиране на наказанията наложени на подсъдимия И.Я. по НОХД № 124/2019 г. на РС - Кубрат, по НОХД № 400/2019 г. на РС - Разград и по настоящото НОХД № 782/2021 г. по описа на СРС, НО, 94 състав, тъй като деянията по по НОХД № 124/2019 г. на РС - Кубрат, по НОХД № 400/2019 г. на РС - Разград и по НОХД № 782/2021 г. по описа на СРС, НО, 94 състав са извършени в условията на реална съвкупност, тоест преди да има влязла в сила присъда за което да е от тях. Поради това следва по правилата на чл. 23 вр. чл. 25 НК да бъде определено едно общо най-тежко наказание на подсъдимия Я., каквото е лишаването от свобода за срок от четири месеца. Въззивната инстанция се съгласява със становището на първоинстанционния съд, че групиране на наказанията наложени на подсъдимия И.Я. по НОХД № 124/2019 г. на РС - Кубрат, по НОХД № 400/2019 г. на РС - Разград и по настоящото НОХД № 782/2021 г. по описа на СРС, НО, 94 състав се явява най-благоприятното за Я. съчетание на наказанията му по отделните присъди, в сравнение с група, включваща осъжданията на Я. по НОХД № 124/2019 г. на РС - Кубрат, по НОХД № 400/2019г. по описа на РС - Разград и по НОХД № 99/2019 г. по описа на РС – Кубрат.

Разбирането на районния съд, че така определеното общо най-тежко наказание

не следва да бъде ефективно изтърпяно, а следва да бъде отложено с изпитателен срок от три години, тъй като предвид младата възраст на подсъдимия и обстоятелството, че спрямо него е било въздействало единствено с налагане на наказание „обществено порицание“, за поправянето му не е необходимо да изтърпи реално общото наказание, се споделя от въззивната съдебна инстанция, поради което правилно СРС е отложил изпълнението на така определеното общо най-тежко наказание измежду наложените на подсъдимия Я. по НОХД № 124/2019 г. по описа на РС - гр. Кубрат, НОХД № 400/2019 г. по описа на Районен съд - Разград и НОХД № 782/2021 г. по описа на СРС, а именно „лишаване от свобода“ от четири месеца за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

С оглед изхода на делото правилно районният съд е решил съпътстващите наказателноправното осъждане въпроси, свързани с присъждането на разноските върху подсъдимия.

При извършената, на основание чл. 314 НПК, цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на никакви други основания, които да налагат нейното изменяване или отмяна, поради което и предвид на посочените съображения, постанови своето решение.

Водим от всичко изложено, и на основание чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 08.03.2021 г., постановена по НОХД № 782/2021 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 94 състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____